

Sancı

– Nezahat KAYA · 25 Temmuz 2013

SANCI

Şiirin Hikayesi

Ne ara kundaklanmış gözbebeğim habersiz
Şaşkınlığım kendime söylenir yerli yersiz!

Simana düşkün benim, ben; süreyya yıldızı
Müstesna düşlerde sen, sensin; ezgili sızı
Gönlümün semasında varılan son menzili
Nerde, nasıl anlatır, en uygun kâhin dili
Aklımı meşgul eden hangi kelama kansam
Yahut sükût ilinde bir nebze soluklansam
Her lahza kovalanan bahtlara kefil benim
Kaza, kader önünde diz çöken sefil benim
Kimler nerden bilecek nasıl da, yandığımı
Yüreğim ki, kendine; bilmez dayandığımı

Maksadım ayan beyan Kıtırmir'li uykularda
Allak bullak mecalsiz, ay sessiz, mecra sessiz
Etrafımı kuşanmış gölgem kendiyle darda
Âlemin mahşerini yaşıyorum nefessiz
Ruhumun tanıklığı şafağın söküşüne
Gecesini devirip tahta kurulan güne

Sanadır yolculuğum sancılı eder seyran
Kaç fasıl imtihanında olmadan zelil ziyan
Ruhumun tanıklığı şafağın söküşüne
Daralan haznesinde gözyaşı çöküşüne.
İçimde ki nidaya razı gelmez kanaat
Temsili misal desem; azaltmaz hiç bir vaat
Söyle, nerde son nokta! Ne yana düşer sıfat;
Aydınlığa çıkarın cümleden geçer sırat.
Bir kez müjdeli bakta! Rahmet etsin tecelli
Lisanımda titrek dil yerini etsin belli

An olur kâfi gelir tana çizilen berzah
Nazari hallerinden yer sarsılır yerinden
An olur safı gelir, fikre yüklenen izah;
Hatmedip sayfa sayfa yol alırım derinden
Kaç fasıl imtihanda olmadan zelil ziyan
Şu hasılı dünyayı göğüsler hüznüm her an

Rutbesiz geldim işte candan edip istifa
Dilekçemin kabulü olsun hakkımda şifa

Nezahat YILDIZ KAYA